

takové osobní příkoří způsobilo. Že nešlo v souzeném případě o nějaké zájmy, jež by byly mimo hospodářské styky, je zcela jasné patrné jak z dopisu vídeňské firmy ze dne 29. března 1930, tak z informace, obsažené v dopise žalovaného ze dne 31. března 1930. Odvolací soud obě tyto listiny správně posoudil ve všech směrech, jmenovitě také potud, že podle obsahu informace chtěl žalovaný v soutěži podporovati firmu A. proti žalobkyni. Správně také vyložil význam informace s hlediska § 10 zákona proti nekalé soutěži, ve které příčině lze dovolatele poukázati k jeho důvodům, jimiž případně vyvrátil námitky dovolatelovy, jakoby nešlo o přezkoumatelné údaje, nýbrž jediné o to, že žalovaný žalující firmu nedoporučil. Žalovaný byl dotázán na firmu žalobkyně, on však vybočil z mezí dotazu, vychválil v několika směrech firmu konkurenční, načež s důrazem (podškrtnutím slova »keinenfalls«) uvedl, že žalující v žádném případě doporučení nemůže. Nelze to vykládati jinak, nežli že žalobkyni upírá ony přednosti uváděné u firmy A, ačkoli, jak sám připouští, nemá k tomu podkladu. Padá tím také námitka, jakoby byl onu informaci o žalobkyni, totiž její nedoporučení, podal výhradně na základě zprávy obsažené v dopise firmy S. Nevadí, že žalovaný v dopise podnik žalobkyně mimo ono nedoporučení přímo neuvádí, je-li při správném výkladu patrné, že se nepřiznává kritika plynoucí úsudkem z vychválení konkurenčního podniku týká žalobkyně. Při takovém správném výkladu nemůže býti o tom pochybnosti, že jde o údaje o podniku žalobkyně, které jsou přezkoumatelné, a že údaje ty jsou způsobilé poškoditi její podnik v soutěži. Nesejde na tom, že žaluje firma, protože pod firmou jako obchodním jménem vystupují fyzické osoby, jejichž osobní cti se ony údaje dotýkají. Než v souzeném případě žalobkyně neopodstatnila nárok na odškodné podle § 16 (4) cit. zák. V odstavci 14 žaloby uvádí, že prý je samozřejmé, že jednáním žalovaného byla citelně poškozena a žádá odškodné jednak proto, že ciferně škodu nemůže dokázati, jednak za utrpěné příkoří a osobní újmu, kterou jí žalovaný způsobil poškozením pověsti a obchodního jména. Dlužno uvážiti, že šlo o ojedinělý případ informace pro sprátele firmu, tedy nikoli o veřejné rozšiřování. Nelze proto, jak žalobkyně míní, uznati za samozřejmé, že žalobkyně skutečně utrpěla buď hmotnou škodu nebo újmu na své pověsti a že utrpěla nějaké příkoří, jež by mělo býti vyváženo přiznanou částkou. V té příčině bylo dovolání vyhověti. Z vlastního přednesu žalované plyne, že šlo o informaci *ú p l a t n o u* a je zcela nerozhodné, že se dostalo úplaty otci žalovaného, za něhož prý žalovaný jednal. Ostatně kdyby se případ posuzoval do důsledků podle stanoviska žalovaného, pak nebyla ona informace vyžádána *o d n ě h o*, podával ji tedy o své újmě, bez vyžádání, a také v tom případě musil by dokázati její pravdivost, i kdyby s jeho strany byla informace bezplatná.

Čís. 12404.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Obchodní zástupce (jednatele), kteří nejsou ve službách určitého živnostníka, jest považovati za samostatné obchodníky a tudíž za podnikatele a soutěžitele.

(Rozh. ze dne 25. února 1933, Rv II 757/31.)

Žalobce, zástupce cizozemské (drážďanské) firmy H., domáhal se na žalovaném, by byl uznán povinným upustiti od toho, by Maxmilián S. byl činným pro něho, že jest povinen tohoto zástupce ze služeb propustiti a zaplatiti žalobci 10.000 Kč. K opodstatnění žalobního nároku, opřeného o § 14 zák. proti nekalé soutěži, tvrdil žalobce, že, jsa zástupcem firmy H., vyrábějící brzdicí materiál, přijal Maxmiliána S-a jako podzástupce, že žalovaný přemluvil tohoto zástupce, by za lepších podmínek převzal jeho zastoupení pro týž materiál, a že S. toto zastoupení žalovaného skutečně převzal, a že žalobce S-ovi ihned, když se to dověděl, odebral své zastoupení. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. D ů v o d y: Podle § 14 zákona ze dne 15. července 1927 čís. 111 sb. z. a n. může býti žalován zaměstnanec, zmocněnec, jednatel neb cestující, přijatý výlučně pro určitý podnik, který bez svolení majitele podniku je výdělečně činným v soutěži i pro jiného soutěžitele, by se zdržel takového jednání, a stejně může býti žalován i soutěžitel, který služeb takového zaměstnance vědomě použije, by od toho upustil a může býti žalován i o náhradu škody, věděl-li nebo musel-li věděti, že osoba, jejichž služeb takto použil, svou nedovolenou činností poškozuje podnik, do jehož služeb byla přijata. Též §§ 1 a 12 cit. zák. mluví o soutěžiteli a o podniku. Podle § 46 cit. zák. rozumí se soutěžitelem každý podnikatel, jenž vyrábí neb prodává zboží téhož neb podobného druhu nebo provádí výkony téhož neb podobného druhu neb vůbec je podnikavě činným ve stejném nebo podobném oboru hospodářském. Za soutěžitele nelze však uznati toho, kdo není podnikatelem, t. j. obchodní zástupce, zastupující podnik, zaměstnance státní a soukromé, osoby nevýdělečně činné, pokud neprovozují podniky výdělečné atd. (Viz Nekalá soutěž Dr. Leop. Hamanna). Protože žalobce není podle vlastního udání podnikatelem, nýbrž agentem, není ani soutěžitelem a není též oprávněn podle shora citovaných ustanovení zákona a podle názoru soudu k podání žaloby pro nekalou soutěž. Proto soud se nezabýval dále ani otázkou požadované náhrady, jež nebyla blíže označena a doložena, ani otázkou, zda žalobce jest příslušníkem Československé republiky, či cizincem, a zda má podnik v tuzemsku a zda se může domáhati ochrany zákona o nekalé soutěži a žalobu pro nedostatek aktivního oprávnění žalobcova zamítl. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Ochrana zákona o nekalé soutěži je propůjčena zpravidla jen soutěžitelům. Jím může býti podle § 46 tohoto zákona jen podnikatel, t. j. osoba, která provozuje samostatně hospodářskou činnost za účelem zjednání trvalého zdroje příjmů, a to buď zhodnocováním zboží nebo výkonů. Tento podnikový ráz schází činnosti, kterou vyvíňují soukromí zaměstnanci ve službách určitého podniku. Neboť nejsou činnými samostatně, t. j. na vlastní účet a nebezpečí, nýbrž v odvislosti od podniku, v jehož službách jsou a který z jejich činnosti těží veškeré prospěchy, musí však nésti též případné nepříznivé výsledky činnosti svých zaměstnanců. Při tom jest lhostejno, zda a v jakém rozsahu jest snad zaměstnanec pověřen též zastupováním zaměstnavatele, takže ani udělením prokury (čl. 41 obch. zák.) nestává se samostatným podnikatelem, tím méně ustanovením k provozování celé obchodní živnosti jako obchodní zmocněnec (čl. 47 obch. zák.). Z těchto důvodů nelze uznati odvolatele za soutěžitele ve smyslu zákona, i kdyby byl generálním zástupcem fir-

my H., jehož působnost se nevztahuje jen na území republiky Československé, nýbrž i na území republiky Polské a který zaměstnává podzástupce; neboť i činnost těchto přichází k dobru a na újmu firmy H. a nikoliv žalobcovu. Nelze tudíž spatřovati kusost řízení v tom, že nebyly provedeny důkazy o tom, že žalovaný jako generální zástupce cizozemské firmy zaměstnává podzástupce, kteří pro něho pracují.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice k novému jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Dovolání, jež napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s. nelze upřítí oprávnění. Soudy nižších stolic zamítly žalobu z toho důvodu, že dovolatel není soutěžitelem podle § 46 zákona o nekalé soutěži, poněvadž jej jako obchodního zástupce nelze považovati za podnikatele. Tomuto názoru by bylo přisvědčiti, kdyby bylo zjištěno, že dovolatel jest obchodním pomocníkem ve službách firmy H. v Drážďanech. To se však nestalo. Obchodní zástupce (jednatele), kteří nejsou ve službách některého živnostníka, jest považovati za samostatné obchodníky, již nesou risiko svého podnikání a tudíž za podnikatele (§ 59 c) živnostenského řádu) a soutěžitelem podle § 46 zákona o nekalé soutěži. Tento zákon se vztahuje na veškeré samostatně provozované hospodářské živnosti nesoucí se ke zdroji příjmů zhodnocováním zboží nebo výkonů. Podléhají mu tedy i obchodní podniky, mezi něž jest řaditi i s nimi souvisící živnosti pomocné, na př. činnost dohodců, sprostředkovatelů atd. (srovnej Dr. Zdeněk Matouš, Zákon o nekalé soutěži str. 10). Bude proto především zapotřebí zjistiti příslušný skutkový podklad, by mohlo býti spolehlivě usuzováno, zdali dovolatel jest samostatným obchodníkem čili nic. Dospěje-li procesní soud základem tohoto zjištění k úsudku, že dovolatele třeba považovati za podnikatele a soutěžitelem, bude ovšem také zapotřebí, aby se zabýval ostatními tvrzeními a námitkami stran rozhodnými pro řešení sporu.

Čís. 12405.

Honební společenstvo (v Čechách) jest v mezích své působnosti oprávněno samostatně jednati, také se zavazovati a jest tudíž v oboru své působnosti procesně způsobilým.

(Rozh. ze dne 2. března 1933, R I 150/33.)

Žalobu na honební společenstvo v R. v Čechách procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud k žalobcovu odvolání zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu. D ů v o d y: Žalobce napadá rozsudek prvního soudu jen pro zmatečnost podle § 477 čís. 5 c. ř. s. a 6 c. ř. s., máje za to, že žalované honební společenstvo nemá způsobilost ke sporu. Honební společenstvo jest hromadným označením fysických osob, jimž přísluší podle honebního zákona spravovati oprávnění k výkonu myslivosti v mezích zákona. Honební společenstvo není právnickou osobou, i kdyby